

A LA MESA DEL CONGRESO DE LOS DIPUTADOS

Miriam Nogueras i Camero, portavoz del Grupo Parlamentario Junts per Catalunya, al amparo de lo dispuesto en los artículos 185 y siguientes del Reglamento de la Cámara, formula la siguiente pregunta al *Gobierno*, y solicita su respuesta por escrito.

La Sala Contenciosa-Administrativa de la Audiencia Nacional, mediante una sentencia reciente, ha estimado íntegramente un recurso interpuesto contra una resolución del Tribunal Económico-Administrativo Central, anulando la totalidad de los actos administrativos de los cuales traía causa: el acuerdo de liquidación y la sanción del Impuesto sobre la Renta de las Personas Físicas (IRPF) del ejercicio 2011 dictados por la Delegación Especial de la AEAT en Cataluña, así como el acuerdo de liquidación y la sanción del Impuesto sobre el Patrimonio (IP) dictados por la Agencia Tributaria de Cataluña, por una cantidad total superior a los 55 millones de euros.

La sentencia, que impone además las costas a la Administración demandada, concluye que la AEAT no acreditó el presupuesto esencial sobre el que construyó toda su regularización: la residencia fiscal en España de la contribuyente en el ejercicio 2011. La propia Inspección computó únicamente 163 días de permanencia en territorio español —cuando la normativa del IRPF exige más de 183 días—, no existía vínculo conyugal con residente en España —la AEAT pretendió equiparar una mera «relación sentimental» a este vínculo—, no había hijos menores residentes en España y el núcleo de las actividades económicas se desarrollaba fuera del territorio nacional.

A pesar de la ausencia de este presupuesto básico, la AEAT impuso sanciones calificadas como muy graves al 125%, por supuesta «ocultación» y «medios fraudulentos», y promovió la remisión del expediente al Ministerio Fiscal en relación con ejercicios posteriores. El procedimiento se inició en 2016 y se ha prolongado casi diez años, con un coste evidente —en términos económicos, procesales y reputacionales— tanto para la contribuyente como para las arcas públicas.

Este caso, lejos de ser aislado, ejemplifica problemas estructurales que afectan la credibilidad institucional de la AEAT y los derechos fundamentales de los contribuyentes: (i) la apertura de inspecciones y la imposición de sanciones muy graves sin acreditación sólida del hecho imponible; (ii) la posible existencia de incentivos económicos a los inspectores vinculados al importe de las actas, que pueden distorsionar la objetividad de la actuación administrativa; (iii) la utilización expansiva e indebida de criterios para forzar la

residencia fiscal; (iv) la remisión al Ministerio Fiscal como mecanismo de presión sobre el contribuyente; y (v) un régimen administrativo de revisión que, en la práctica, exige pagar previamente -o avalar a costes elevadísimos- sumas multimillonarias antes de poder acceder a una tutela judicial efectiva. Todo ello genera una asimetría inadmisibles entre la Administración y el ciudadano, con un coste eventual para las arcas públicas —cuotas, intereses, costas y, eventualmente, responsabilidad patrimonial— que conviene aclarar.

Por todo lo expuesto anteriormente, se formula al Gobierno la pregunta siguiente:

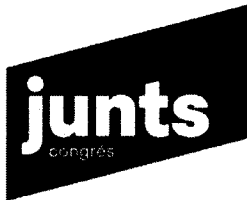
¿Sobre la regla de pago previo y el derecho de defensa, cuántos contribuyentes han desistido o se han visto materialmente impedidos de recurrir liquidaciones tributarias en los últimos cinco años por imposibilidad económica de prestar aval o realizar el ingreso previo, y cuál es la cuantía total agregada de estas liquidaciones no recurridas?

Congreso de los Diputados, a 20 de mayo de 2026

Miriam Nogueras i Camero

Portavoz

GP Junts per Catalunya

A LA MESA DEL CONGRÉS DELS DIPUTATS

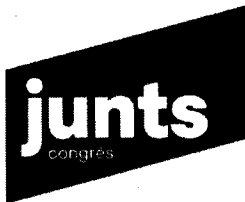
Miriam Nogueras i Camero, portaveu del Grup Parlamentari Junts per Catalunya a l'empara del que disposen els articles 185 i s.s. del Reglament de la Cambra, formula la següent pregunta al *Gobierno*, sol·licitant la resposta per escrit.

La Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional, mitjançant una sentència recent, ha estimat íntegrament un recurs interposat contra una resolució del Tribunal Econòmic Administratiu Central, anul·lant la totalitat dels actes administratius dels quals portava causa: l'acord de liquidació i la sanció de l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques (IRPF) de l'exercici 2011 dictats per la Delegació Especial de l'AEAT a Catalunya, així com l'acord de liquidació i la sanció de l'Impost sobre el Patrimoni (IP) dictats per l'Agència Tributària de Catalunya, per una quantia total superior als 55 milions d'euros.

La sentència, que imposa a més les costes a l'Administració demandada, conclou que l'AEAT no va acreditar el pressupòsit essencial sobre el qual va construir tota la seva regularització: la residència fiscal a Espanya de la contribuent en l'exercici 2011. La mateixa Inspecció va computar únicament 163 dies de permanència en territori espanyol —quan la normativa de l'IRPF exigeix més de 183 dies—, no existia vincle conjugal amb resident a Espanya —l'AEAT va pretendre equiparar una mera “relació sentimental” a aquest vincle—, no hi havia fills menors residents a Espanya i el nucli de les activitats econòmiques es desenvolupava fora del territori nacional.

Malgrat l'absència d'aquest pressupòsit bàsic, l'AEAT va imposar sancions qualificades com a molt greus al 125%, per suposada “ocultació” i “mitjans fraudulents”, i va promoure la remissió de l'expedient al Ministeri Fiscal en relació amb exercicis posteriors. El procediment es va iniciar l'any 2016 i s'ha prolongat gairebé deu anys, amb un cost evident —en termes econòmics, processals i reputacionals— tant per a la contribuent com per a les arques públiques.

Aquest cas, lluny de ser aïllat, exemplifica problemes estructurals que afecten la credibilitat institucional de l'AEAT i els drets fonamentals dels contribuents: (i) l'obertura d'inspeccions i la imposició de sancions molt greus sense acreditació sòlida del fet imposable; (ii) la possible existència d'incentius econòmics als inspectors vinculats a l'import de les actes, que poden distorsionar l'objectivitat de l'actuació administrativa; (iii) la utilització expansiva i indeguda de criteris per forçar la residència fiscal; (iv) la remissió al Ministeri Fiscal com a mecanisme de pressió sobre el contribuent; i (v) un

règim administratiu de revisió que, a la pràctica, exigeix pagar prèviament —o avalar a costos elevadíssims— sumes multimilionàries abans de poder accedir a una tutela judicial efectiva. Tot plegat genera una asimetria inadmissible entre l'Administració i el ciutadà, amb un cost eventual per a les arques públiques —quotes, interessos, costes i, eventualment, responsabilitat patrimonial— que convé aclarir.

Per tot l'exposat anteriorment, es formula al Govern la pregunta següent:

Sobre la regla de pagament previ i el dret de defensa, quants contribuents han desistit o s'han vist materialment impeditos de recórrer liquidacions tributàries en els últims cinc anys per impossibilitat econòmica de prestar aval o realitzar l'ingrés previ, i quina és la quantia total agregada d'aquestes liquidacions no recorregudes?

Congrés dels Diputats, 20 maig de 2026

Miriam Nogueras i Camero
Portaveu
GP Junts per Catalunya